

Lucijan
Vuga

**IDILIČNA
BLODNJA** Kocko iz oglov nekaterih dni,
seka diagonala čez sredino,
veže stran s stranjo,
ji navidezno težo da z obliko.

Koreninam sadež izsrka,
kot se potok v zemljo vpija,
iz bokov se izvija,
medí dekle in vrbin puh,
diše prisojna vina.

Z roko zgladí tla, s prstom utíša glas,
okoplje se v senčevju, odžene skozi drevje vas,
v samoti prileže, tako vabljiva v pas.

**DIVJE
LEDEN OBUP** Bel veter zaliva dolino, da se zoži v potok,
potok se skrajša od mostu do zrušenega debla,
zniža se prav do ograje,
tolik je prostorček,

da komaj ležim, zvit,
ko me reže
divje leden
obup.

VAM NI
DO TEGA

Ob zidu bela bi naju spoznali, na hrbtu in na kolenih,
se v temi ne vidi, pred izložbo ni čas,
vrti se s ceno lutka počena čez pas,
uskladiva abecedi:
s prsti znake,
ločila z dlanmi,
z vsem telesom poudarke.

Od trave zelena bi naju spoznali, na srajci in na
stopalih,
nihče se ne ustavi, da naju očisti ali v smeh
spravi,
midva resna — pri abecedi sva in vaji,
še ponoči
bi naju po tem spoznali. Pa vam ni do tega.

ZNAMENJA
PLAHUTAJO

Čakajo, da na vrsto pridejo in se res zvrste.
Gledajo, ugledajo in nejevoljni ne-spregledajo,
majejo z glavami in v knjige ženejo zmaje.
Mirne so zmerne poti, cilj te nič bolj ne spoti
kot semenu pomagaš v lončnici. In svet, že dolgo
vemo, se vrti — če ti do ničesar ni, počakaj —
ti ostaneš ti, vendar tisti, ki je na vrsti . . .

S popustom nekaj sanj: vsebina se jim je načela,
imajo nejasen-zakaj, le v začetku je bronast zmaj.
Kdor sedanjosti se ne vda, povleče ga na lasu podivjan
konj,
vsak pramen vrvi je dovolj močan.

Ko pride ura, se lokal zapre, poslednji račune poravna,
s prijatelji je bil — včasih še za prepir, pripor, papir
in tožbe ekonomika pokaže: se ne izplača. Plača marža
ali naslednja plača.

V spomin na kmeta, konja in kralja v žepu ostane križ,
srčni as in pokvečen fant, izbrana oglasna stran
vse drugo je zrak

za dihanje

gorenje

in dušenje,

če prej te ne zdrami in domov vrne.

Nada
Gaborovič

Pretapljanje v plasti

Zares si si nekoč predstavljal, da bo vse to preprosto. Da boš odšel vzravan, potem ko boš dostojanstveno zaprl vrata za seboj; ko boš zapustil prazno mizo in pospravljene predale, sobo brez sleherne navlake, ki se pač nabere v življenju, najsi je kratko ali dolgo.

Celo verjel si, da je moč urediti tako, da ostane — po stari šegi — samo spomin na dobra davna leta in nič drugega; davna leta so navadno v spominu zmerom dobra.

Zdaj pa nenadoma uvidiš, da si se motil. Da vsa ta reč sploh ni preprosta. Da je celo zelo zapletena.

Kajti kratko malo ne moreš oditi kar tako. Najmanj pa dostojanstveno. Saj ti brani kup stvari, ki jih nisi predvidel v svoji gorečnosti, da bi ne pozabil ničesar; ki si jih spregledal, čeprav so ti bile tik pred nosom.

»Nikar se ne prenašli, ne hiti preveč,« se ti namreč poroga prav tisti hip, ko meniš, da si opravil z vsemi slepili. »Nisi še prišel na konec, ne verjemi si; utegne se primeriti, da tistega svojega človeškega dostojanstva nikoli ne boš ujel, da bi z njim odkorakal skozi ta vrata, kot si domneval; kajti pozabil si na kri.«

Upiraš se; vse to te ovira na poti, ki si si jo izvolil.

»Kaj neki ima s tem opraviti kri,« si rečeš, »pretočil sem jo v sina, naj kipi zdaj v njem in ga tira naprej, kot je nekoč mene. Moje je, da odidem kar najbolj nevznemirljivo.«